

UZASADNIENIE

Wyrok dzieli się na trzy zasadnicze części:

- wstępną, zwaną też komparcją, która składa się z elementów wymienionych w art. 413 § 1 pkt 1-4 kpk ,
- dyspozytywną, zwaną także sentencją wyroku, która składa się z elementów wymienionych w art. 413 § 1 pkt 5 i 6, a także - w wypadku wyroku skazującego - z elementów wymienionych w § 2 kpk ,
- motywacyjną, którą stanowią ustnie podane powody (motywy) wyroku, wygłaszane przez przewodniczącego składu orzekającego lub sędziego (sprawozdawcę) - art. 418 § 3 kpk oraz uzasadnienie na piśmie (art. 422-424 kpk)

Stosownie do treści art. 413 § 1 pkt 4 kpk każdy wyrok powinien zawierać przytoczenie opisu i kwalifikacji prawnej czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu.

W doktrynie i orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że jest to dokładne przytoczenie opisu i kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego przez oskarżyciela, czyli ich przytoczenie w tej postaci treściowej, jaka zamieszczona została w akcie oskarżenia.

Sąd Apelacyjny w Warszawie stwierdza wprost , że opisem i kwalifikacją prawną czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu jest wyłącznie to, co oskarżyciel zarzucił oskarżonemu w pierwotnym, pisemnym akcie oskarżenia skierowanym do sądu, a nie np. to, co ewentualnie zmodyfikował w trakcie rozprawy (zob. wyr. SA w Warszawie z 4.4.2000 r., II AKA 11/00, OSA 2000, Nr 10, poz. 76). SN w postanowieniu z dnia 30 stycznia 2002 r. II KKN 184/99 podkreśla , że przedmiotem osądu w procesie karnym jest konkretne zdarzenie faktyczne wskazane w akcie oskarżenia, a nie jego mniej lub bardziej doskonały opis przyjęty w zarzucie. Kwalifikacja prawna czynu, zamieszczona w komparcji orzeczenia ma za zadanie informować , o co wniesiono oskarżenie, zatem wstępnie identyfikować przedmiot sprawy i pozostaje niezmienna przez całe postępowanie, aż do prawomocności wyroku . O treści skazania informuje treść zapadłych orzeczeń.

Tak więc niezbędnym elementem wyroku jest przytoczenie opisu i kwalifikacji prawnej czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu (art. 413 § 1 pkt 4 kpk). Opis i kwalifikacja prawna czynu zarzucanego oskarżonemu jest ostatnim elementem komparcji wyroku i przytoczone są co do zasady w tej postaci treściowej, jaka zamieszczona została w akcie oskarżenia. W przypadku wyroku skazującego dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikacji prawnej (art. 413 § 2 pkt 1 kpk)-wyrok SN z dnia 1.10.2014 r. w sprawie II K 69/14 opubl. Prok.i Pr. 2015/1-2/19.

W niniejszej sprawie Z. S. stanął pod zarzutem dokonania w dniu w dniu 22 lutego 2015 roku wspólnie i w porozumieniu z D. M. ze sklepu (...) mieszczącego się przy ul. (...) w B. woj. (...) zaboru w celu przywłaszczenia różnego rodzaju artykułów spożywczych i przemysłowych oraz wózka klientowskiego w wyniku czego powstały straty łącznej wysokości 1700 złotych na szkodę sklepu (...), przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, będąc skazanym za przestępstwo podobne , to jest popełnienia czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64§ 1 kk./ vide: zarzut z aktu oskarżenia dot. oskarżonego Z. S. k. 69, który to zarzut jest wiernym odzwierciedleniem opisu czynu i kwalifikacji zawartych w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów temu oskarżonemu na etapie postępowania przygotowawczego k. 49/

Sąd meriti, uznając Z. S. winnym zarzucanego mu czynu, i skazując go na , uzgodnioną przez oskarżonego i prokuratora, karę 10 miesięcy pozbawiania wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 3 lat i karę grzywny, przeoczył, że podczas przepisywania pominięto w komparcji wyroku sformułowanie „przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy,

będąc skazanym za przestępstwo podobne”. A więc w komparycji wyroku pominięto część opisu czynu zarzucanego w akcie oskarżenia, co winno skutkować sprostowaniem oczywistej omyłki przez sąd meriti.

Oczywiste omyłki pisarskie mogą dotyczyć każdego elementu orzeczenia, bez względu na jego doniosłość procesową i merytoryczny charakter. Przewidziana w art. 105 k.p.k. regulacja pozwala na prostowanie tylko oczywistych omyłek, a więc takich błędów zawartych w orzeczeniu, które w sposób niebudzący wątpliwości wynikły jedynie z omyłek, a więc nie są następstwem celowego działania i - z racji takiego charakteru, ocenianego w kontekście całokształtu związanych z ich zaistnieniem ustaleń - są "widoczne na pierwszy rzut oka". / post SA w Białymstoku w sprawie II AKz 13/11 z dnia 20.01.2011 r. LEX nr 1134039/ .

Jak już podkreślono, treść zarzutu powinna wiernie odtwarzać to, co zostało wyartykułowane w akcie oskarżenia. Dlatego też oczywistą praktyką jest przepisywanie - odwzorowanie treści zarzutu z aktu oskarżenia do części wstępnej wyroku. W związku z tym, że nie jest to materia, o jakiej decyduje sąd, dlatego też nie ma przeszkód, aby błąd taki został zmieniony w trybie art. 105 § 1 k.p.k. /postanow. SA w Szczecinie z dnia 11.08.2010 w sprawie II AKz 305/10 Prok.i Pr.-wkł. 2011/5/37/.

W ocenie sądu odwoławczego wspomniane „uchybień” sądu meriti stanowi w istocie oczywistą omyłkę pisarską, błąd techniczny sądu, podlegający sprostowaniu w trybie art. 105 kpk, bez konieczności zmiany wyroku. Wynika to z porównania opisu zarzutu zawartego w akcie oskarżenia, który to zarzut de facto przypisany został oskarżonemu przez sąd meriti oraz opisu zarzutu zawartego w komparycji wyroku sądu meriti.

W związku z tym, że nie jest to materia , o jakiej decyduje sąd, dlatego też nie ma przeszkód, aby błąd taki zmieniony został w trybie art. 105 kpk. Jak sygnalizowano powyżej treść zarzutu w komparycji wyroku powinna wiernie odtwarzać to, co zostało wyartykułowane w akcie oskarżenia . Porównanie zarzutu z aktu oskarżenia oraz komparycji wyroku dowodzi jednoznacznie, że doszło ewidentnie do oczywistej omyłki pisarskiej na skutek niezachowania należytej uwagi przy przepisywaniu w komparycji wyroku zarzutu z aktu oskarżenia wobec jednego z oskarżonych -Z. S. -w następstwie czego w komparycji pominięto fragment opisu czynu.

Przepis art. 105 kpk zezwala na sprostowanie oczywistych omyłek pisarskich i rachunkowych oraz w obliczeniu terminów, które mają charakter oczywisty. Tylko tego rodzaju omyłki wynikające z pośpiechu lub nieuwagi mogą być sprostowane w każdym czasie. Jak sygnalizowano wcześniej, sprostowanie może dotyczyć każdego „elementu” orzeczenia lub zarządzenia bez względu na jego doniosłość procesową i merytoryczny charakter, gdyż przepis nie zawiera żadnego ograniczenia w tym zakresie i uzależnia sprostowanie od tego, czy omyłka miała charakter oczywisty i pisarski lub rachunkowy. Taka sytuacja ma miejsce w przedmiotowej sprawie. / por . także uzasadnienia do wyroków SN z dnia 13 III 2013 r. w sprawie II K 178/12 opubl. Prok i Pr. Wkł.2013/6/19 oraz z dnia 28 stycznia 2009 r. w sprawie II K 206/08 opubl Prok i Pr wkł. 2009/7-8/19.

Z tych też względów sąd odwoławczy z urzędu sprostował orzeczenie sądu I instancji w zakresie opisu czynu ujętego w komparycji wyroku poprzez uzupełnienie tego opisu o pominięty na skutek nieuwagi przy przepisywaniu opisu czynu z aktu oskarżenia , zarzucanego oskarżonemu Z. S..

W ocenie sądu odwoławczego orzeczenie o sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej w przedmiotowej sprawie w żaden sposób nie ingeruje w materialną treść zaskarżonego wyroku i nie koryguje rozstrzygnięcia sądu i instancji. Sad ten bowiem uznał oskarżonego winnym zarzucanego czynu, a więc tego, że w dniu 22 lutego 2015 roku wspólnie i w porozumieniu z D. M. ze sklepu (...) mieszczącego się przy ul. (...) w B. woj. (...) zaboru w celu przywłaszczenia różnego rodzaju artykułów spożywczych i przemysłowych oraz wózka klientowskiego w wyniku czego powstały straty łącznej wysokości 1700 złotych na szkodę sklepu (...), przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, będąc skazanym za przestępstwo podobne , to jest popełnienia czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64§ 1 kk. i za tak przypisany czyn na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 40 (czterdziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych. Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k.. art. 73 § 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu Z. S. wykonanie

orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 3 (trzech) lat, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego. Jest to faktycznie wymiar kary ukształtowany przez prokuratora i oskarżonego, który poddał się karze na warunkach uzgodnionych z prokuratorem / k. 51,69/, zmodyfikowanym przed sądem meriti /k. 81/.

Orzekając w trybie art. 343 w zw. z art. 335 kpk sąd jest zobligowany do zbadania wniosku prokuratora pod względem formalnym, jak i merytorycznym. Kontrola sądu powinna obejmować, poza oceną okoliczności popełnienia przestępstwa, także kwestie zgodności propozycji zawartych we wniosku z przepisami obowiązującego prawa materialnego i procesowego.

Ten warunek został spełniony czego efektem była dopuszczalna modyfikacja wniosku, a sąd meriti konsensus procesowy zaakceptował, albowiem po dokonanej modyfikacji spełnione zostały warunki do wydania wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy.

Analiza akt sprawy pozwala na kategoryczne stwierdzenie, że okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości, a wymierzona przez sąd meriti kara uwzględnia porozumienie zawarte między prokuratorem i oskarżonym oraz obowiązujące przepisy karne.

W tej sytuacji, po sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej, w zaskarżonym orzeczeniu, uwzględniając zakres i kierunek apelacji oraz stanowisko prokuratora w toku rozprawy apelacyjnej zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Na marginesie podnieść jedynie należy, iż sąd odwoławczy stał przed dylematem, czy przy uwzględnieniu charakteru zarzutu zawartego w skardze apelacyjnej prokuratora, możliwość prostowania w każdym czasie na podstawie art. 105 kpk oczywistych omyłek pisarskich i rachunkowych oraz obliczania terminów w orzeczeniach albo ich uzasadnieniu, apelacja wniesiona w przedmiotowej sprawie – przy uwzględnieniu treści art. 118 kpk – nie powinna zostać potraktowana jedynie jako wniosek o sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej, która rzeczywiście w tej sprawie wystąpiła.

O kosztach postępowania sąd odwoławczy orzekł na podstawie przepisów wskazanych w części dyspozytywnej, z uwagi na wynik postępowania.